

ved at vedtage Lovforslaget i samme Skikkelse som tidligere, hvilken Mening særlig fandt en Talsmand i den meget ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger). Det ærede Medlem udtalte blandt Andet, at den Omstændighed, at det andet Thing, uanset den Uoverensstemmelse, der herskede mellem Folkethinget og Landstthinget om den midlertidige Finantslovs Forslaaelse, ikke havde taget i Betænkning at vedtage Forslaget i samme Skikkelse som tidligere, meget betydelig maatte forringe den Betænknelighed, som Landstthinget og Regjeringen ellers kunde nære. Jeg tror ikke, at denne Betragtning slaar til, eftersom Landstthingets og Folkethingets Stilling med Hensyn til Lovforslaget er meget forskjellig. Den ærede Taler, som nys havde Ordet (Magen), henviste til, at en Følge af, at man vedtog en midlertidig Finantslov i samme Skikkelse som tidligere, vilde være, at vi vilde faae det ene Statsregnskabs efter det andet uden at komme til et endeligt Resultat. I Anledning af en lignende Betragtning under 2den Behandling udtalte den meget ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger), at det heller ikke var saa slemt. Jeg tror nu imidlertid, at vi komme til at gaa et Skridt videre. Jeg tror, at Følgen af nu at vedtage den midlertidige Finantslov i den Skikkelse, hvori den foreligger, ikke just vil være den, at vi vilde faae Statsregnskaber, som ikke blive førte til Ende. Nei, Følgen vil være den, at Landstthinget har udleveret sin Fortolkning af den midlertidige Finantslov og for Fremtiden godkjendt den Fortolkning, som man har opstillet i Folkethinget. Jeg skal tillade mig nærmere at paavise dette. Spørgsmaalet om, hvorledes Loven skulde fortolkes opstod jo ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1881—82. Dette foranledigede det Udvalg, som dette Thing havde nedsat angaaende det i Fjor forelagte Forslag til en midlertidig Bevillingslov, i Motiverne til sin Betænkning at gjøre nogle Bemærkninger om, at Landstthinget ikke burde vedtage en midlertidig Finantslov i samme Skikkelse som tidligere, hvilket atter førte til, at Regjeringen i Mar forelagde Forslaget til en midlertidig Finantslov under en anden Form i det andet Thing. Dette førte imidlertid Forslaget tilbage til den tidligere Form, støttende sig til den Fortolkning, som det havde opstillet som utvivlsom. Da Forslaget saa kom herind, forandrede vi det. Det har atter været i det andet Thing. Dette har paany ført det tilbage til den oprindelige Skikkelse ganske paa samme Motivering. Hvis vi nu vilde vedtage Loven i den foreliggende Skikkelse, kan jeg ikke se Andet, end at saa havde Landstthinget

ogsaa godkjendt Folkethingets Fortolkning. Man kunde maaske ville indvende, at det var den samme Lov, som forelaa i den samme Ordlyd, og at ethvert Thing derfor kunde blive ved sin Fortolkning. Men jeg tror, det er et Raisonnement, som ikke vilde være gyldigt. Her er nemlig ikke længer Tale om Fortolkning af en ældre gjældende Lov, men om Vedtagelsen af en ny Lov, til hvilken Forslaget er fremkommet fra det andet Thing med en vis Motivering. Naar saa dette Thing først havde næret Betænknelighed ved at tage Loven som foreslaet, men dog efter gjentagne ensartede Fortolkninger af samme fra det andet Thing, vedtog den, kunde jeg ikke skønne Andet, end at Følgen deraf vilde blive, at den omtalte Fortolkning derved var slaet fast. Udtalelserne i det andet Thing i saa Henseende have nemlig været aldeles utvivlsomme og klare. Den Folkethingmand, som indbragte Lovforslaget i det andet Thing, accentuerede udtrykkelig der, at det vel var ham, der formelt havde indbragt Forslaget, men han stod som Talsmand for sine Meningsfæller, det vil sige, det andet Things store Flertal. Han udtalte, om dette Forslag, hvis det blev Lov: „med den Form kan Regjeringen ikke faae Mere, end hvad der fra Statsrevisionens Side her er erkjendt at ligge i selve den midlertidige Bevillingslov“. Med den Fortolkning kom Lovforslaget ind til os. Meningen med dette Lovforslag, hvis det bliver vedtaget, er altsaa at Regjeringen kun kan anvende, hvad der af de to Statsrevisorer over Statsregnskabet for 1881—82 var opstillet som hjemlet ved Loven. Denne Konklusion støtter sig til en Mængde i samme Retning gaende Udtalelser fra Urdføreren for det andet Things Flertal. Jeg skal tillade mig med den høitærede Formands forventede Samtykke at oplæse nogle saa afdisse Udtalelser. Der siges saaledes om denne Lov, „at den trods Alt, hvad der er foreslaet, er fuldkommen klar, fuldkommen tydelig“. Senere: „Vi kunne ikke fravige denne Form, saalænge der ikke gives os fuldstændig gyldige Beviser for, at en anden Form vilde være tydeligere“. Fremdeles: „Vi have aldrig erkjendt eller kunnet erkjende, at de Udtryk, i hvilke de midlertidige Love ere affattede, ere utvivlsomme, ligesom vi ikke have kunnet erkjende, at man har kunnet finde mere tydelige og klare Udtryk for Tanken end netop disse“. Og endelig: „Vi se ikke, at en anden Form eller Affattelse lader sig forene hverten ved den Tydelighed, som er nødvendig, eller den Grundlovmæssighed, som maa fordres paa dette Omraade“. Naar Lovforslaget med en saadan Fortolkning kommer ind i dette Thing, og vi vedtage det, vil jeg nok spørge, om det